

Thoma László igehirdetései

Lekció: Tit. 2.11-14, 3.3-7

2010. november 28. Advent

Textus: Zsolt. 24.

Gazdagrét

"Táruljanak fel a kapuk!"

Egy bölcs tanítónak egyszer tanítványa azt a kérdést szegezte, hogy mutasson neki egy olyan konkrét helyet a világon, ahol jelen van Isten. A mester így válaszolt: „Mutass nekem egy olyan helyet, ahol nincs jelen...!”

Nagyban meghatározza azt, hogy hogyan éljük mindennapjainkat az, ahogyan a világra tekintünk, amiben élünk. Alapjában véve ellenséges közegként tekintek rá, amitől meg kell védenem magam? Vagy olyan barátságos léttérnek, ahol újabb és újabb lehetőségeket rejt számomra az élet? Lehet, hogy megtalálom benne az otthonomat, de lehet, hogy idegenként élem le a földi élet idejét, igazából otthonalannak érzem magam... Nagyban megmutatja azt, hogyan tekintek a teremtett világra, amiben élek az, hogy mennyire vigyázok rá? Mennyire tartom fontosnak, hogy szép maradjon, hogy használom de nem végérvényesen elhasználom azt az életteret amiben élek...!

Nagyon fontos kérdése az ember életének az, hogy mennyire fogadom el; mennyire tekintem biztonságosnak, élhetőnek azt a világot, amelybe születtem? A világlátásunk pedig nagy hatással lesz arra, hogyan is érezzük magunkat a bőrünkben. Ezen is múlhat, hogy mennyire szeretjük, fogadjuk el önmagunkat, az életünket; illetve hogyan tekintünk a bennünket körülvevő körülményeinkre? Akármerre nézünk a világban, egyértelművé válhat számunkra, hogy a boldogság, teljes élet semmiképpen sem önmagától a körülményektől függ, hanem sokkal inkább világlátástól, hittől, egyfajta belső egyensúlytól, harmóniától.

I

A 24. zsoltárban azt olvastuk, hogy a teremtett világ az Istené. **A teremtett világban nincsenek zárt ajtók Isten számára, hiszen „Az Úré a föld”**. Talán nem is gondolnánk, mekkora evangélium ez számunkra! A világunk Istené! Ő az abszolút tulajdonosa a teremtett világnak, hiszen Ő alkotta. És mint alkotó, ismeri és szereti azt. Ezért mi is szerethetjük azt, és vágyhatunk az ember természetes kíváncsiságával arra, hogy megismerjük azt. Mi használhatjuk, gazdái lehetünk a környezetünknek, de az Úré a föld és minden rajta lakó. Mindenekelőtt Ő rendelkezik felette. Nagy biztonságot adhat ez az embernek! Hiszen ha Istené a világ, akkor mi, akik ebben a világban élünk, nem a véletlenek szeszélyinek kitéve élhetünk, hanem valahol nekünk is lehet gazdánk. Isten, a mi Atyánk a világ gazdája, Ő pedig végtelenül gazdag, és szerető Atya,

aki mindent megad nekünk, amire szükségünk van. Akkor, amikor arra szükségünk van. Ez az a fajta biztonság, ami annak az embernek a sajátja, aki elfogadja és elhiszi, hogy igaz a zsoltár tanítása: az Úré a föld.

Ugyanakkor megrázó és kiábrándító is ez a kijelentés, mert eszerint nem az ember a világ ura! Akármennyire is elhisszük ezt magunkról, világos, hogy csak nagyon kis mértékben ismerjük világunkat, még kevésbé tudjuk irányítani azt. Gondoljunk csak arra, hogy mennyire kiszámíthatatlanok a természet erői, mennyire nem lehet irányítani sokszor földi életkörülményeinket. Kegyelem az, hogy a természetnek rendje és törvényei vannak, amik mind az Alkotót dicsérik. Mert ezek mind az életet szolgálják, és a javunkra vannak, az életünket segítik. Talán jobb is, hogy az ember nem tud mélyen beleavatkozni ebbe a rendbe és törvényszerűségekbe. De gondolhatunk belső világunkra is, a lélek kiszámíthatatlan folyamataira, amit szeretnénk minél inkább feltérképezni, minél inkább ismerni, de valójában rá kell döbbernünk, hogy nem csak a külső világban, hanem belül is sok még a megválaszolandó kérdés.

Élhetünk tehát hálaadással a teremtett világban, felismerve életkörülményeinkből azt, hogy Isten szeret bennünket, és csodálatos világot teremtett nekünk. De ne felejtsük el: a teremtett világot használjuk, de nem birtokolhatjuk. Még kevésbé irányíthatjuk azt.

II

Az ember boldogságához és boldogulásához azonban több kell, mint az, hogy felismeri, hogy a világ Istené, Ő alkotta számunkra ezt a csodálatos világot. Előttünk áll az Igében az is, hogy az Úréi a földön lakók is. Hiszen az embert is Ő alkotta. Az Ő terve és alkotása vagy Te és én is! Valahol, mélyen az Övéi vagyunk, hozzá tartozunk. A zsoltár folytatásában ugyanakkor érdekes kérdéssel találkozhatunk, ami az előző állítás üzenetét tovább tágítja. Ez így szól: „Ki mehet fel az Úr hegyére?” – azaz ki jelenhet meg előtte? Ki közelíthet hozzá? Mondhatnám azt is, hogy ki méltó erre? Ebben a kérdésben már benne rejlik az, hogy valami van az emberben, ami gátolja, megakadályozza azt, hogy kapcsolatba lépjen az Istennel. A világunk Istené, de mégis vannak benne zárt ajtók az ember számára? **Vannak az Úr hegyén zárt ajtók...?** Eszerint lehet, hogy nem olyan könnyű Isten közelébe kerülni?

Az ember alapvető igénye az Isten közelségének a keresése, az, hogy válaszokat kaphasson élete végső kérdéseire. Az igényt magunkban, a vonzást érezzük, hogy jó lenne Istennel kommunikálni. Valahogy csak így válhatunk teljessé, ha Isten az életünk része lesz és kapcsolatunk lesz vele. A zsoltár úgy teszi fel ezt a kérdést, hogy ki méltó arra, hogy közeledjen Istenhez? Méltó lehetek-e én az Istenhez való közeledésre? Megtehetem-e, hogy megszólítom Őt? Valahol azt érzem, ennek a kérdésnek a felmerülése már beszél arról, hogy bár az Isten

számára nincsenek zárt ajtók a teremtett világban, hiszen az Úr a föld, mégis, van valami az ember számára, ami elromlott, ami nincsen rendben. Valami, amit nehéz megfogni, körülírni, amit a Szentírás bűnnek nevez, ami az Istentől, önmagunktól és másoktól elidegenedés. Valami, ami elválaszt egymástól, a szeretet hiánya, ami szinte elviselhetetlenné teszi az életet.

De hát ha az a helyzet, hogy a bűn mindenkiben ott van, akkor milyen ember közeledhet Istenhez? Az ártatlan kezű és tiszta szívű ember- olvastuk. Az ártatlan kéz és tiszta szív olyan ember benyomását kelti számunkra, akinek a szíve és a keze is rendben van, azaz szándékai / hite és tettei összhangban állnak. De jó lenne ilyen embernek lenni! De jó lenne hitelesnek lenni! Igen, a hitelesség, az belső összhang hiánya is jelzi, hogy valami hiányzik. És ez nem csak azoknak a hiánya lehet, akik nem ismerik Isten szeretetét, hanem azoké is olykor, akik az Ő útján járnak. *„Szeretném tenni a jót, szeretnék engedelmeskedni Isten szavának, de képtelen vagyok rá...”* Gátak és falak vannak a lelkünkben, amelyek nem szolgálják sem magunk sem mások boldogságát. Mert nem tudunk olyan jók lenni, amilyenek szeretnénk; nem vagyunk képesek azt adni, amit várnak tőlünk. Nem tudunk teljesen a szerint élni, amit jónak vagy igaznak tartunk, és ez belső diszharmoniót eredményez. Gátak és falak vannak bennünk, sérülések, sebek, kudarcok falai. A bizalmatlanság kőfalai, mert azt gondoljuk, ez a világ már olyan, hogy igazán csak magunkban bízhatunk. Ezek a falak azonban bár lehet, hogy megvédenek, de végső soron végtelenül magányossá tesznek bennünket. Bezárnak önmagunkba, és így elválasztva élünk más embertársainktól és az Istentől is.

Így önmagunkban bizony egyikünk sem alkalmas és méltó rá, hogy közeledjen Istenhez, hogy kapcsolatba lépjen vele. Ha a zsoltárban írt hitelesség és külső – belső összhang, nyitottság és tisztaság a feltétele, akkor semmiképpen sem.

A jó hír, hogy előttünk járt valaki. Akinek hitelességéhez nem fér kétség; aki tiszta és ártatlan volt teljesen. Tudjuk jól, hogy Jézus Krisztus felment az Úr hegyére... a benne bízó nemzedék pedig; azaz mindazok, akik Benne hisznek, mehetnek Isten elé! Járulhatnak a kegyelem Urához, mint akik tudják, hogy már nem kell megfelelni az Istennek. Micsoda fordulat ez! Valaki megfelelt helyettünk az Istennek! Az Ő áldozatáért már nem kell örök megfelelési kényszerrel, szorongva élni az Istennel való kapcsolatunkat! Sokkal inkább olyan bensőséges közösségre hív minket Atyánk, amiben meggazdagít, teljessé teszi életünket.

III. Nyíljanak fel a kapuk!

Ez a teljesség, győzelem az, miről a 24 zsoltár utolsó harmadában olvasunk. Itt kapuk nyílnak fel. Roppant dinamikusan, két majdnem hasonló kérdésben és feleletben mutatja be a Seregek urát, aki dicső királyként vonul be uralkodásának helyére. Győztes harcosként mutatja be az Ige Őt. Olyan ellenállhatatlan erővel és hatalommal érkezik, hogy biztosak lehetünk abban, egy ilyen király előtt minden ajtó megnyílik; Neki minden és mindenki engedelmeskedni fog. Gondoljatok csak bele, Ő a mi Istenünk, aki velünk van, és értünk is harcol!

A bibliaolvasó embernek erről a királyi bevonulásról bevillan egy kép, egy ismerős bibliai történet. Virágvasárnap, számárháton vonult be a király Jeruzsálembe, de aztán nagypénteken úgy feszítették meg, mint egy közönséges bűnözőt. Népe nem ismerte fel a dicső királyt. Nem tárultak fel a kapuk, nem nyíltak ki az ősi ajtók. A szívek is zárva maradtak előtte. Nem fogadták be, nem ismerték fel. Eltakarták előle arcukat, megvetett volt, nem törődtek vele. Először hozsannát kiáltottak, aztán pár nappal később „Feszítsd meg!”-et. Pedig az Övéihez jött, hogy legyőzze a legnagyobb ellenséget, a halált.

Bizonyára ismerjük a nagyhét eseményeit és tudjuk azt is, hogy ma már, 2000 évvel Krisztus után nem fizikai ajtókról van szó, amik zárva maradnak. Be kell látnunk, hogy a zárt ajtók és a csukva maradt kapuk bennünk, a szívünkben-, illetve közöttünk, a kapcsolatainkban vannak! Zárt ajtók bennünk, az elfogadás hiánya, a szeretetlenség, a hitetlenség, a megsértettség falai. Csukva maradt kapuk közösségeinkben: családjainkban, gyülekezeteinkben, nagyobb közösségeinkben. A be nem fogadás, az exkluzív, elzárkózó közösségek jelenléte, és a tömeges elmagányosodás tanúskodnak erről. De nem szabad itt megállnunk! Keresztyén emberként az adventi időszak minősített módon nem a vásárlási hisztéria időszaka, hanem a kapuk megnyílásának időszaka lehet! Megvizsgálhatjuk magunkat, hol és hogyan maradtunk zárva környezetünk előtt; és hogyan rekedtünk önmagunkban olykor?

Örömmel hirdetem ma Nektek az evangéliumot, hogy ennek ellenére, hogy nem fogadták be akkor ott az Övéi Őt, mégis legyőzte a halált, és elvégezte azt a munkát, amiért jött. És valahogy így van ez ma is. Az Ő munkája győz, és győzelemben, erőben vezeti azokat, akik Benne bíznak. Testvéreim, nem csak az örömhírt hirdetem ma Nektek, hanem Isten szeretetének azt az igényét is felétek, hogy Ő választ vár! Feleletet a hívásra! És vigyázatok, mert zárva is maradhatnak az ajtók! Le lehet élni megkeseredve az életet, bele lehet lelkileg halni a sebeinkbe, lehet sajnálni magunkat a végtelenségig, el lehet magányosodni, meg lehet keményedni, és sorolhatnám tovább... Neked magadnak kell megtenned magadért, hogy megnyitod a kapukat, és behívod a

királyt! Neked magadnak kell tenned magadért: megtenni az első lépést a változás felé!

Kedves Testvéreim, azok a falak, amelyről a zsoltár szól fizikai értelemben már nincsenek meg; azok az ajtók már rég elporladtak. Ma világunkba jön a Király, a világunkban van jelen! A világban, ami az Övé! Advent különösen is kegyelmi ideje az ajtónyitásnak; a kapuk feltárlásának: hogy behívjuk szívünkbe, életünkbe Jézust, a királyt! Hogy uralkodhasson bennünk, és mindent meghatározhasson: szándékainkat, hitünket és tetteinket egyaránt! Így találhatunk lelki békét; így nyerhetjük vissza a lelki egyensúlyunkat! Hívhatjuk a közösségeinkbe, hogy jöjjön és a Szentlélek által elevenítse meg azt, ami halott; hívhatjuk családunkba, hogy hozzon életet, békességet, szeretetet közénk. Tudjátok, adventben különösen is aktuális ez: csak ott lesz igazán ünneppé a szeretet ünnepe, ahol beengedik Jézust, ahol elfogadják az evangéliumot, ahol készek vagyunk a változásra! Az evangélium ugyanis változást hozhat belénk és közénk: meg tanulhatjuk másként látni a világot és benne magunkat. Hiszen a világunk Istené! Az Úré a föld, és minden, ami betölti. És ebben benne vagyunk mi magunk is, te és én. Visszatérhetünk Hozzá... Hiszen az Övéi vagyunk!

Tárjuk ki most szívünket Isten felé, Nyíljanak meg a kapuk! Nyíljunk meg egymás felé is, mert erre van szüksége mindnyájunknak! Hadd legyen érezhető és tapasztalható a szeretetünk mások számára is! Adventben legyünk nyitottak rá, hogy Isten valóban formál és alakít minket, engedjünk teret az Ő munkájának!

Adventbe lépő keresztyén gyülekezet, szeretnék végül emlékeztetni benneteket arra, hogy adventi várakozásunk mindig kettős. A karácsonyi ünnepre való várakozás, készülés mellett Krisztus visszajövele is a figyelem középpontjába kerül! Várjuk a mi Mesterünket, aki amikor felemeltetett a földről, azt ígérte a tanítványainak, hogy visszatér az idők végén az ég felhőin. Alapigénk, a 24. zsoltár egy szorosán összetartozó zsoltár hármasként a része. A 22.-23.-24. zsoltárok mind a Messiásról beszélnek. A 22. a szenvedő Messiást mutatja be, a 23. zsoltárban a jelenben munkálkodó, jó pásztorral találkozhatunk, mai Igénkben pedig a 24. zsoltárban a jövőt uraló, dicsőségesen visszatérő királyként jelenik meg a Messiás. **(vers opcionálisan itt)** Valóban, egy nap majd úgy jön el az ég felhőin, hogy meglátja minden szem, és bevonul látható módon is világába, és uralkodni fog örökké, és országának nem lesz vége! Kívánom, hogy legyünk minél többen egykor részesei ennek az örökké tartó boldogságnak!

Ámen!

**Ti, kapuk, emeljétek fel fejeteket!
Lehajtott fejek, emelkedjétek,
bús szívek, ó, tárjatok ma ajtót!
Tekintsetek fel, hisz Ő közeleg!
Már nem szegényen jó. Számotokra
a legnagyobb gazdagságot hozza.
Fogadjátok Őt királyi módon,
Úrhoz méltóan, királyi trónon,
hűségességgel, hős megvallással,
halálig tartó odaadással!
Hozsannátok diadallal zengjen,
mert uralkodik földön és mennyen,
és egy napon minden szem meglátja,
hogy Ő a dicsőség örök Királya!**